

Pyhäkön Lamppu

*"Eikä Jumalan lamppu
ollut vielä sammunut" 1. Sam 3:3*

Suomen Luther-säätiön tiedotuslehti 4/2009

UNOHTAMISESTA JA MUISTAMISESTA

≡ JUHANA POHJOLA

”Olemme unohtaneet, että olemme unohtaneet Jumalan.” Tähän tapaan kuvasi eräs piispa Saksan itäisen alueen hengellistä tilaa. Vuosikymmenten kommunistiaika on jättänyt hengellisesti kulottuneet laajat alueet, joissa vain murto-osa väestöstä kuuluu mihinkään kristilliseen kirkkokuntaan. Kyse ei ole edes ateismista vaan täydellisestä välinpitämättömyydestä kristinuskoa kohtaan. Meillä tilanne ei ole aivan sama. Kysymys Jumalasta ei ole kadonnut mielistä, mutta se on tullut puhtaasti yksityisasiaksi, joka ei tarvitse ympärilleen oppeja eikä kirkkoa. Hengellisyttä ja henkisyttä voi etsiä ja harjoittaa irrallaan kaikesta perinteisestä kristillisestä elämästä. Vaikka moni on osallistunut tänäkin kesänä konfirmaatiomessuihin, kirkkohäihin tai muihin kirkollisiin toimituksiin, itse jumalapalveluselämä on yhä vieraampaa. Otsikoissa on paljon ollut, miten yli 4 miljoonasta ev.lut. kirkon jäsenestä n. 50 000 eroaa vuosittain. Todellisemman kuvan kirkon hengellisen elämän tilasta ja elävyydestä antaa se, että vain n. 80 000 osallistuu kirkon pääjumalanpalveluksiin viikoittain. Se on alle kaksi prosenttia jäsenmäärästä. Voimme siksi sanoa, että Suomessa olemme unohtaneet, että olemme unohtaneet jumalanpalvelusta viettävän seurakunnan.

Luther-säätiössä meillä on kaksi viestiä kerrottavana. Vaikka sinä olisit unohtanut Jumalan, niin Jumala ei ole unohtanut sinua! Vaikka sinä olisit unohtanut seurakunnan, niin jumalanpalveluksissamme on aina paikka sinulle! Hyvä Paimen etsii yhtä lammasta. Koti etsii ihmistä. Kaikessa omassa keskeneräisyydessämme olemme olleet jumalanpalvelusyhteisöissämme vakuuttuneita siitä, että jumalanpalvelus kantaa uskonelämää ja yhteisö usko-

vaa. Vaikka Jumala on salattu, hän ei ole piiloutunut. Päinvastoin hän puhuu meille Raamatun ilmoituksassaan niin selvästi ja suoraan, että sitä on usein vaikea kuulla. Tämän Sanan voiman näkee yhtäältä siinä, millaista hermostumista se meissä voi saada aikaan ja toisaalta miten se totuudellisuudessaan lohduttaa ja vakuuttaa sydämemme. Jumala on tarkoittanut meidät elämään hänestä kuuloetäisyyden päässä. Niin lähellä että sekä kuulemme hänen varoitavan huutonsa että hänen suloisen rakkautta vakuuttavan kuiskauksensa. Siksi niin arjen kotihartaudet kuin pyhän messu on aina seurustelua Jumalan elävän sanan kanssa. Mikä voi olla suurempaa kuin kuulla Jumalan puhuvan minulle!

Kolmiyhteinen Jumala on tarkoittanut meidät elämään myös näköyhteyden päässä hänestä. Pojassaan Jeesuksessa Kristuksessa hän on tullut lihaan ja vereen. Ja juuri Kristuksen ristillä Jumala näyttää, ettei hän ole unohtanut meitä: Ei meidän rikkomuksiamme, koska hänen Poikansa joutui niiden tähden kuolemaan. Mutta ei myöskään rakauttaan, sillä jokaiselle Kristukseen turvaavalle on taivas auki. Tämä Jumalan pelastustekojen muistaminen, *anamnesis*, on konkretisoitunut läpi historian jumalanpalveluksessa. Kristityt ovat eläneet suuren salaisuuden äärellä, kun ehtoollispöydässä on luettu sanat: *Tehkää tämä minun muistokseni*. Kun seurakunta elää jatkuvassa Jumalan pelastushistoriallisten tekojen muistamisessa, niin Jumala ei pääse unohtumaan. Siksi siellä, missä jumalanpalvelus lakkaa tai siihen ei osallistuta, valtaa Jumalan unohtamisen kulttuuri suurine henkilökohtaisine ja yhteiskunnallisine seurauksineen alaa. Ja missä Jumala kuolee yhteisestä muistista, kaikki on sallittua -linja alkaa ohjata niin yksilöiden

arvovalintoja kuin koko yhteiskunnan suuria päätöksiä. Emme kai ole unohtaneet, mitä seurauksia tällä oli viime vuosisadalla Saksassa ja Itä-Euroopassa.

Kun elämme Jumalan lähellä kuulo- ja näköetäisyyden päässä, niin silloin löydämme sen jumalanpalvelukseen kokoontuneen seurakunnan suurimman ihmeen. Emme ole koolle muistelemassa Jumalaa, vaan siksi, että Jumala muistaisi armollisesti meitä. Hän on läsnä. Hänellä on tuore armo ja uusi alkuperä elämässään harhaan joutuneelle. Hänellä on kestävä lohtu murheen painamalle. Hänellä on kuolevalle taivas annettavana. Mikä etuoikeus onkaan seurakuntana tulla näin messussa Jumalan muistamaksi!

Ethän unohda, että sinut muistetaan! ■

KANSAINVÄLINEN TYÖ ALKAA

EEVA PITKÄRANTA

Sunnuntaina 9.8.2009 viitiskymmentä seurakuntalaista kokoontui Koinonia-keskukseen Luther-säätiön ensimmäiseen englanninkieliseen messuun. Messun toimitti TT, lähetyssaarnaaja Anssi Simojoki. Näin aloitti toimintansa International Evangelical Lutheran Congregation (IELC, suom. Kansainvälinen evankelis-luterilainen seurakunta). Jatkossa englanninkielinen messu on Koinoniassa joka sunnuntai kello 11.00.

– IELC on pääkaupunkiseudulla asuvien englantia puhuvien luterilaisten seurakunta, kertoo seurakuntaa johtava pastori Richard Ondicho.

Tällainen seurakunta on ollut Richardin sydämellä siitä asti, kun hän kahdeksan vuotta sitten tuli Suomeen. Aikaisemmin ongelmana oli sopivien tilojen puute, mutta nyt kirkkotilaksi vihitty Koinonia mahdollistaa toiminnan aloittamisen. Richardilla ja hänen vaimollaan Kirsillä on selkeä näky siitä, etteivät ulkomaalaiset jäisi passiivisiksi vastaanottajiksi vaan tulisivat aktiivisesti rakentamaan ja rakentumaan seurakuntana.

TARVETTA ON

Kansainväliselle, selkeästi luterilaiselle seurakunnalle on Helsingissä kysyntää ja Richard kokee tämän kutsumukseksi. Vaikka ympärillä on useita suomalaisia pastoreita, maahanmuuttajat kääntyvät asioissaan nimenomaan Richardin puoleen. Häntä on pyydetty vihkipäpiksi, vaikka hänellä ei Suomen lain mukaan ole oikeutta vihkiä, mutta

avustajana hän on toiminut. Samassa yhteydessä monet ovat toivoneet Richardia aloittamaan maahanmuuttajia ja kansainvälisiä perheitä palvelevan seurakunnan.

– Jatkamme seurakunnan rakentamista luterilaisen tunnustuksen pohjalte viettämällä messua, opettamalla katekismusta, pitämällä raamattupiiriä ja järjestämällä muuta hengellistä toimintaa, kertoo Richard suunnitellusta toiminnasta. Koinonian kirjaston hyllyssä katekismusoppilaita odottaakin jo pitkä rivi swahilinkielisiä Lutherin Vähä katekismuksia.

– *Nyt, kun vielä on päivä, meidän on tehtävä niitä tekoja, joita lähettäjani meiltä odottaa. Tulee yö, eikä silloin kukaan kykene tekemään työtä.*” (Joh. 9:4) Keniassa päivänvaloa on 12 tuntia, mutta iltakuudelta laskeutuu yön pimeys, jonka jälkeen kukaan ei enää näe tehdä työtä. Valoisa aika on käytettävä tarkkaan hyödyksi. Työtä täytyy tehdä silloin kun siihen on annettu mahdollisuus, Richard painottaa.

MUSIIKILLA PALVELEMAAN

Messussa saimme kuulla afrikkalaista musiikkia. Kirkkokahveilla tapasin yhden näistä muusikoista.

Kuvissa pastori Richard sekä Phesto sylissään pieni Patrick-poika, joka keskustelumme aikana nukahti isänsä syliin.

Tansanialainen Phesto Enock Mwakya tuli Suomeen opiskelemaan tietotekniikkaa neljä vuotta sitten ja on nyt valmistunut.

– Tutustuin Richardiin viime vuonna ja hänen kauttaan kuulin, mitä oli suunnitteilla. Suomessa asuvien ulkomaalaisten keskuudessa sana kiirii ihmiseltä toiselle ja niinpä minua pyydettiin mukaan IELC:n musiikkivastuuseen. Tansaniassa olen soittanut ja laulanut kuorossa 10 vuotta. Tulen hyvin musikaalisesta perheestä, mutta Suomessa musiikki on puuttunut elämästäni. Musiikki on kuitenkin hyvä keino julistaa evankeliumia ja tavoittaa ihmisiä.

Innostumme puhumaan musiikista ja sen mahdollisuuksista ja päädymme ideoimaan Koinoniaan afrikkalaisen musiikin konserttia, johon olisi helppo kutsua ihmisiä. Kansainvälisen seurakunnan kuoro tuntuu saaneen lupaavan alun saatuaan riveihinsä Mwakyusan perheen. ■

Sisällys 4/2009

1. Pääkirjoitus
2. Kansainvälinen työ alkaa
3. Tutkikaa itseänne
4. Neljä polkua seurakuntayhteyteen

5. Olemmeko kaikki vain kyselijöitä
6. Yhtä etsimässä
7. Luterilaisuuden myytit murtoon
8. Armoa ja avioparityötä

Kannen kuva:

Franz Borgias Mayer, lasimaalaus ”Cathedral of Our Lady of the Angels” -katedraalista.

TUTKIKAA ITSEÄNNE

☞ SUOM. MARKUS PÖYRY

📷 SXC.HU / ALAN RAINBOW

1

Usko kantaa vaikeidenkin aikojen läpi. Luja usko vie vaikka läpi harmaan kiven. Kaikilla on ainakin hiukan uskoa.

2

Usko syntyy ihmisen tahdosta, sen seurauksena, kun ihminen päättää uskoa Jeesukseen.

3

Usko on Jumalan ihme.

4

Raamattu ei koskaan puhu pelastavasta uskosta irrallaan Jeesuksesta Kristuksesta.

tulla Jeesuksen tykö: *"Ei kukaan voi tulla minun tyköni, ellei Isä, joka on minut lähettänyt, häntä vedä"* (Joh. 6:44). *"Sentähden minä olen sanonut teille, ettei kukaan voi tulla minun tyköni, ellei minun Isäni sitä hänelle anna"* (Joh 6:65).

3 Totta

Kukaan ei tiedä, miten Jumala synnyttää uskon sydämeen. Se on taikuulla yksi Jumalan suurimmista ihmeistä! Vaan sen me tiedämme, että *"usko tulee kuulemisesta, mutta kuuleminen Kristuksen sanan kautta"* (Room. 10:17). Pelastava usko tulee vain Jumalan elämää antavan Sanan kuulemisesta. Se sana tekee syntiset kykeneviksi luottamaan Jeesukseen pelastukseksensa. Täten siis usko on kokonaan Jumalan teko Jeesuksessa Kristuksessa.

4 Totta

Heprealaiskirjeessä (12:2) on tallennettuna selkein kuvaus siitä, miten ja keneltä usko tulee: *"Juoskaamme kestävinä edessämme olevassa kilvoituksessa silmät luotuina uskon alkajaan ja täyttäjään, Jeesukseen"*. Raamattu ei koskaan puhu pelastavasta uskosta Jeesuksesta irrallaan. Tämä on ilosanoma meille! Jos Jeesus on *"uskon alkaja"* – kuten Raamattu selkeästi opettaa – ei meidän tarvitse olla levottomia siitä, olemmeko saaneet itse synnytettyä riittävästi omaa sisäistä uskonnollista vakuuttuneisuutta miellyttääksemme Jumalaa. Se, että saamme elää joka päivä siinä varmuudessa, että Jeesus sekä luo että pitää yllä uskon sydämessämme, on suurinta iloa mitä voimme kokea! *"Koska me siis olemme uskosta vanhurskaiksi tulleet, niin meillä on rauha Jumalan kanssa meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta, jonka kautta myös olemme uskossa saaneet pääsyn tähän armoon, jossa me nyt olemme, ja meidän kerskauksemme on Jumalan kirkkauden toivo."* (Room. 5:1-2).

1 Valetta

Useimmille usko on uskomista tai luottamista johonkin asiaan tai olentoon. Joskus usko ymmärretään sisäisenä vakuuttuneisuutena siitä, että minä selviän elämän vaikeuksista ja menen tarvittaessa *"vaikka läpi harmaan kiven"*. Vaikka nämä käsitykset uskosta ovat hyvin yleisiä, ne eivät kuvaa sitä pelastavaa uskoa, josta Raamattu puhuu. Ensiksikin, Raamatun mukaan kaikilla ei ole uskoa (2. Tess. 3:2). Pelastava usko on lahja, jonka Jumala armossaan antaa meille. Elämää antavan Sanansa ja Henkensä kautta Hän tekee meidät kykeneviksi luottamaan erityisesti ja yksinomaan Jeesukseen, *"Sillä armosta te olette pelastetut uskon kautta, ette itsenne kautta - se on Jumalan lahja - ette tekojen kautta, ettei kukaan kerskaisi."* (Ef. 2:8-9)

2 Valetta

Kukaan ei voi päättää uskoa Jeesukseen tai tehdä ratkaisua Jeesuksen hyväksi. Luonnollisessa tilassamme me emme pelkästään ole *"kuolleita synteihimme ja rikoksiimme..."* (Ef 2:1), vaan olemme jopa Jumalan vihollisia (Room. 5:10). Olemme täysin avuttomia. Sen tähden, kun tulemme uskoon, me emme *"synny verestä eikä lihan tahdosta eikä miehen tahdosta, vaan Jumalasta"* (Joh. 1:13). Pelastuksemme ei ole prosenttiin vertaa meistä kiinni, vaan sataprosenttisesti Jumalasta. *"Niin se ei siis ole sen vallassa, joka tahtoo, eikä sen, joka juoksee, vaan Jumalan, joka on armollinen"* (Room. 9:16)

Jeesus korosti moneen kertaan toistamalla, että hengellisissä asioissa meillä ei ole vapaata tahtoa päättää

NELJÄ POLKUA SEURAKUNTAYHTEYTEEN

✍️ ANTTI JA MINNA LEHRBÄCK

📷 ANTTI LEHRBÄCK

Miten vastuunkantajat ovat löytäneet tiensä Luther-säätiöön ja palvelutehtäviin eri yhteisöissä? Entä milaista on yhteisön arki? Kysyimme tätä Tyrvännössä pidetyillä Luther-säätiön vastuunkantajien päivillä neljältä eri vastuunkantajalta. Lisäksi he kertoivat, mitkä ovat kolme rakkainta asiaa messussa ja mistä he yhteisössä iloitsevat sekä arvioivat, miltä näyttää Luther-säätiön työ 10 vuoden kuluttua.

HANNA KEMPPAINEN, KOUVOLAN PAULUS-YHTEISÖ:

”Paulus-yhteisö tuntui jotenkin omalta”

”Tulin mieheni kanssa mukaan Paulus-yhteisöön vuoden 2006 kesällä. Sitä ennen kävimme jonkun verran vapaissa suunnissa, mutta emme löytäneet sieltä hengellistä kotia. Sitten ajattelimme lähteä katsomaan millaista on Luther-säätiön toiminta ja minkälainen on säätiön messu. Ja sille tielle sitten jäimme. Paulus-yhteisö tuntui jotenkin omalta. Sinne jäämiseen vaikutti hyvä opetus ja luterilainen perusta - koska olen luterilaisesta kodista ja minulla on juuret luterilaisuudessa, sen tuntee omakseen.

Olen myös löytänyt oman paikkani yhteisössä. Olen tehnyt jonkin verran kanttorin hommia siitä lähtien, kun Petri-pastori pyysi minua kanttorin sijaiseksi. Lisäksi olen Paulus-yhteisön hallituksessa. Ne ovat oikeastaan tärkeimmät tehtäväni. Paulus-yhteisön arjessa meillä on ainakin pienpiirejä: raamattupiirejä, lähetyspiirejä sekä jonkun verran seuroja.

Minulle rakkainta messussa on ehtoollinen ja saarna, ja kolmanneksi voisi sanoa virretkin, mutta ehkä kuitenkin se yhteys, jota saa siellä kokea: uskovien yhteys.

Erityisesti iloitsen yhteisössämme siitä, että kun menee kirkkoon, ei tarvitse pelätä millaista opetusta saa kuulla, vaan saa olla turvallisella mielellä. Voi luottaa siihen, että se,

mitä siellä puhutaan, on hyvää niin kuin ilma-
piirikin on.

10 vuoden kuluttua Luther-säätiön työ on toivottavasti laajentunut, ja sen näky pysynyt kirkkaana.

Hanna

Toivon, että Luther-säätiö pysyy edelleen kiinni Raamatun sanassa, eikä lähtisi huonoille teille.”

HARRI KOKKO, LAHDEN SAMUEL-YHTEISÖ:

”Minut kavallettiin”

”Olen lähtöisin Keski-Suomesta, kristitystä perheestä. Samuel-yhteisöön löysin tieni, kun minut ”kavallettiin” Pietari-yhteisön Kalle-pastorin toimesta: hän kertoi että Lahdessakin on Luther-säätiön toimintaa, käypä kurkistamassa. Tunsin saman tien, että tämä on koti, täällä on hyvä olla.

Ensimmäisen kerran kävin messussa vuonna 2005. Nyt olen toiminut isäntänä Samuel-yhteisössä viisi kuukautta. Jollain tavalla ehkä kuitenkin vielä haen paikkaani isäntänä ja mietin, olisiko meikäläiselle pohjimmiltaan vielä joku muu tehtävä. Vahvinta aluettani on diakonia; olen koulutukseltani diakoni. Ehkä pysyisin jotenkin hyödyntämään sitä.

Minulle rakkainta messussa ovat virret, ehtoollinen ja ehdottomasti rippi. Rippi siksi, että sitä on niin monesti itseään katsonut peilistä ja kun näkee kaikki ne synnit ja erheet, kaipaa, että saa ne oikeasti anteeksi. Myös ehtoollisen merkitys on sen jälkeen syventynyt, kun löysin tien Samuel-yhteisöön. Siellä olen saanut parempaa opetusta ehtoollisesta. Äitini lauloi kotona paljon virsiä ja jokaisella lapsella oli oma kastevirsi, josta laulettiin joka ilta yksi säkeistö. Siten virret ovat tuttuja ja niiden pitää ehdottomasti olla osa messua.

Samuel-yhteisön arki on jokaisen henkilökohtaista työsäkäyntiä, ja jonkun verran kohtaamisia seurakuntalaisten kesken messujen ulkopuolella. Kaipaamme sellaista yhteisöllisyyttä ja Jumalan perheen yhdessä olemista myös arjessa niin kuin tavallisessa perheessä on; yhteisiä ruokahetkiä, ulkoilua ja harrastuksia. Silloin arki ja pyhä tukevat toisiaan paremmin. Siihen olen isäntänä myös yrittänyt panostaa.

Tulevaisuuteen on vaikea katsoa, koska elän oikeastaan niin tätä päivää. Näkisin sen sellaisena, kuin kansankirkko on ollut sota-aikana - lähellä kansaa olevana toimintana: seuroja ja diakoniatyötä. Näen tulevaisuuden myös toiminnan laajenemisena, lähetystyön mukaan

Harri

tulemisena. Sisälähetystä tietysti on jo nyt, mutta ulkomaan kohdekin voi tulla pian kyseeseen. Tulevaisuudessa joka paikkakunnalla alkaa olla Luther-säätiön oma kirkko, joko rakennuksena tai vuokratiloina. Pelokas kuva on se, että kokoonnumme metsässä tai saarella, johon kukaan muu ei pääse. Siellä kaikki syrjityt tunnustukselliset kokoontuvat samassa paikassa. Pitäydyn kuitenkin tässä ensimmäisessä, myönteisessä kuvassa.

Iloitsen erityisesti Samuel-yhteisön ihmisten aktiivisuudesta - kuinka piskuinen porukka on niin innokkaasti mukana. Ja että ihmiset tahtovat tehdä työtä yhteisön eteen. Tarmokkuus ja innokkuus, siitä iloitsen. Lopuksi voisi sanoa sen, että Samuelin pitäisi saada oma pastori.”

MATTI SALMENOJA, SEINÄJOEN LUUKAS-YHTEISÖ:

”Luukas-yhteisö tuli kuin tilauksesta”

”Kävin jo lapsesta asti Sley:n tilaisuuksissa ja kirkossa äidin kuljetamana. Sitten kului vuosia, ettei tullut käytyä ollenkaan. Asia jäi kuitenkin vaivaamaan, että kirkkoon pitäisi taas päästä. Sinne mentyä tuli kuitenkin sellainen olo, että nämä puhuvat täällä ihan puuta heinää. Lähdin kirkosta usein sillä mielellä, etten mene sinne enää ikinä uudestaan. Siksi voi sanoa, että minun kohdallani Luukas-yhteisö on tullut kuin tilauksesta.

Olin lukenut lehdestä säätiön jutuita, ja ihan etsimällä etsin, että missä ja milloin he pitävät tilaisuuksia. Lopulta sen sitten löysin, ja nyt käyn messussa joka sunnuntai. Olen ollut mukana kaksi vuotta.

Luukas on pieni yhteisö, jossa kaikki tuntevat toisensa, joten se on sel-laista yhdessä touhuamista - jotkut kalastelevat yhdessä, jotkut käyvät auttelemassa toisiaan. Tarkoitus on myös käynnistää toimintaa viikolle, joten se lisää yhdessä olemista.

Markus-pastoria on tullut haasteltua metsälle. Me olemme molemmat

kiinnostuneita metsästäyksestä ja siinä olemme yhdessä vähän enemmänkin keskustelleet myös muista asioista. Oma paikka yhteisössä on myös löytynyt, olen mukana suntiotiimissä, johon Markus pyysi minua. Ilmeisesti hän näki päälle-päin, että haluan olla mukana tässä touhussa.

Yksi rakkaimmista asioista on tietysti saarna. Iloitsen siitä, kun puhutaan Raamatun asiaa niin kuin siellä lukee, eikä tulkita sitä muuksi. Rakkaita asioita ovat myös ehtoollinen ja yhteisöön kokoontuminen. Se on sellaista kuin kotia tulisi, sellainen rauhaa antava tapahtuma.

Tulevaisuuden toive on, että työ laajenee - ja varmasti se myös laajenee. Olisihan se komiaa, jos joka paikkakunnalla olisi oma kirkko ja toimittaisiin siellä. Tuskin toiminta koskaan muuttuu niin, että voimme olla valtionkirkon osana. Toiminta tulee jatkumaan omana joukkona.”

SEIJA RANTANEN, PORIN SAKKEUS-YHTEISÖ:

”Minä kuulun tänne”

”Etsin messupaikkaa, jossa olisi miespappi ja sellaista vanhaa sanaa, että asiat puhutaan niin kuin ne Raamatussa ovat. Niinpä olen ollut mukana Sakkeus-yhteisössä sen perustamisesta asti. Messussa olen käynyt lähes joka sunnuntai.

Palvelemaan tarjouduin itse, mutta joskus minua on kyllä kysyttykin. Olen ollut mukana laskemassa kolehtia ja kahvinkeitossa. Ensimmäisistä kerroista lähtien nämä ovat olleet minun tehtäviäni, joita teen ihan mielelläni.

Rakkainta messussa on minulle tietysti Sana, mutta myös koko yhteisö, henkilöt ja tietenkin meidän painemme Markku, joka on kokoava

henkilö yhteisössä. Meidän arkeemme kuuluu retkiä, naisten ja miesten saunailtoja, K-60 piiri, lauluryhmä, nuorten perheiden kokoontumisia ja raamattupiiri.

Luther-säätiön tulevaisuudesta minulla on valoisa näkemys. Työ jatkuu ja seurakuntia tulee lisää. Jumala siunaa työn, niin kuin on siunannut tähänkin asti. Ja kyllähän sana kestää ja pysyy! Kaiken kaikkiaan hyvin valoisalta näyttää, vaikka joudutaan varmasti kaikenlaisiin vaikeuksiin. Mutta kyllä Jumala antaa siihen voimaa, myös vastuunkantoon.

Sakkeus-yhteisössä iloitsen erityisesti mahtavasta virrenveisuusta sekä yhteisöllisyydestä, siitä tunteesta, että minä kuulun tänne. Sakkeus on minun paikkani, jossa kuljetaan yhdessä samanmielisten ihmisten kanssa. Yhteisöön on turvallista tulla ja on hienoa nähdä, kun yhteisö toimii. Olen kauhean kiitollinen Jumalalle Sakkeus-yhteisöstä.” ■

OLEMMEKO KAIKKI VAIN KYSELIJÖITÄ?

✍️ PETRI HILTUNEN

📷 SXC.HU / JILL SMITH, ANDRES FORERO

“Etsii, etsii, vaan ei soisi löytävänsä”. Tämä vanha sananlasku kuvaa hyvin monen nykyihmisen elämää. On muotia olla ikuinen etsijä ja kyselijä. On ajanmukaista vaihtaa jatkuvasti ajattelutapaa, ideologiaa, tyyliä, jopa uskontoa. Kuka nyt jämähtäisi paikalleen?

Kirkkoisä Augustinus väitti 400-luvulla, että ihmisen tärkein kysymys kuuluu: “Mistä löydän armollisen Jumalan?” Nykyihmisen tärkein kysymys on monen mielestä: “Mistä löydän elämän mielekkyyden?” Siihen kyselyyn taas ei moni koe tarvitsevänsä kristinuskoa lainkaan. Onhan maailma pullollaan mielenkiintoisia ja värikkäitä oppeja, aatteita, terapioita tai tuhansia tapoja ajan tappamiseen. Yhä useampi taitaakin kaiken keskellä enää kysyä: “Miksi pitäisi etsiä mielekkyyttä? Tärkeintä on, että on kivaa!”

Kirkossa on vaarana sortua tällaisen ajan hengen myötäilyyn. Joku aika sitten radiossa eräs pastori vaati, ettei kirkon pitäisi antaa valmiita vastauksia. Pitäisi vain yhdessä kysellä ja ihmetellä elämää tietämättä mihin päädytään. Tällaisesta kirkosta on tuskin paljoakaan apua ihmiselle, joka oikeasti haluaa löytää jotain kestävää.

VASTAUS ON KUITENKIN OLEMASSA

Kirkon sanoma on jyrkässä ristiriidassa sellaisen ajatuksen kanssa, ettei ole olemassa mitään lopullisia vastauksia. Kristinuskon sanoma on juuri sellainen vastaus - tai paremmin suuri joukko vastauksia ihmisen perimmäisiin kysymyksiin. Kristinuskossa suuttumusta herättää juuri se ajatus, että totuus löytyy Raamatusta ja totuuksia on vain yksi. Totuuden löytäminen edellyttää kuitenkin juuri tämän väittämän hyväksymistä.

Kaikki “totuudet” eivät mitenkään voi olla yhtä aikaa toisia. Muutenhan maailman olisi hyvin ristiriitainen ja sekava paikka, jossa kenelläkään ei olisi kestävää perustaa jalkojensa alla. On mahdotonta väittää samanaikaisesti, että “kaikki tiet vievät taivaaseen” ja “Jeesus on ainoa tie taivaaseen”. Vain toinen näistä väittämistä voi olla tosi.

Kristinuskosta ei koskaan voi tässä mielessä tulla “su-

vaitsevaa” uskontoa. Suvaitseminen ei tarkoita sitä, että hyväksytään kaikki ajatukset ja väitteet tosiksi. Aito suvaitseminen on sitä, että tuntee oman totuutensa ja pitää siitä kiinni, mutta pyrkii silti suhtautumaan ystävällisesti toisin ajatteleviin ihmisiin.

LÖYTÄMISEN JA IHMETTELYN PAIKKA

Suomen Luther-säätiössä me pidämme ehdottomasti kiinni siitä ajatuksesta, että Jumala on Raamatussa ilmoittanut meille, mikä on totuus elämän tärkeimmistä asioista. Meille on kerrottu riittävä määrä totuutta, jotta voimme saada yhteyden Jumalaan, elää Hänen lapsinaan maailmassa ja päästä kerran perille taivaaseen.

Meille kirkko on paikka, jossa on lupa kysellä ja ihmetellä elämää. Kenenkään ei tarvitse olla valmis ja täydellinen, vaan me ihmiset olemme kaikki puutteellisia ja erehtyviä. Kynnys mukaan tulemiseen on siis mahdollisimman matala.

Silti uskomme, että

Jumalan sanassa meillä on sellainen totuus, jota ihminen ei koskaan voisi itse keksiä. Kristillinen Kirkko on “totuuden pylväs ja perustus” (1. Tim. 3:15) eli se on vaalimassa sitä totuutta, jonka Jumala on ilmoittanut ihmisille. Kirkko ei siksi koskaan voi ohjautua ajan hengen, yleisen mielipiteen, muotifilosofian tai jonkin muun ulkopuolisen ajattelun mukaan. Se vaalii sitä “*uskoa, joka pyhille on kertakaikkisesti annettu*” (Juuda 1:3). Jumala on asettanut Kirkkoonsa paimenviran, jonka tehtävänä on kuuluttaa Jumalan totuutta. Seurakunnan pastorit eivät siksi saisi millään kohdin poiketa siitä totuuden sanasta, jonka Jumala on antanut Kirkolleen. Paimen ei jaa lampaille itse valmistamiaan eväitä vaan niitä, joita on saanut lammastarhan omistajalta.

Uskomme siksi, että meidän ei tarvitse jäädä ikuisiksi kyselijöiksi ja harhailijoiksi. Voimme ihan oikeasti löytää totuuden, joka tekee meidät vapaiksi. Voimme löytää uskon ja opin, joiden varassa voi elää ja kuolla. Elämään jää silti paljon ihmettelemistä ja epäselvää, mutta perusasioiden suhteen ei Jumala onneksi ole jättänyt meitä epätietoisuuteen. ■

YHTÄ ETSIMÄSSÄ

JARI KEKÄLE

SXC.HU / SORINA BINDEA

Olin kutakuinkin kulunut – elämän kuluttama miehen puolikas. Istuin yksin lounasravintolassa ja mietin elämäni. Olin juonut vain vettä, jota lounaan yhteydessä tarjotaan ilmaiseksi – älä siis kuvittele, että kyse olisi jostakin humalaisen hourailuisista. Tulkoon sanotuksia, että muutenkaan tapanani ei ole ollut taipua viinaksiin päin. No, siinä minä istuin pöydässä ja mietin. Minun piti kai miettiä sitä, mitä tilaisin syötäväksi, mutta jotenkin se ei vain luonnistunut. Koko syöminen tuntui yhden tekevältä. Olin tuijottanut listaa jo pitkään ja tarjoilija oli tuonut leipää pöytään. Ruuan valitseminen ei onnistunut. Jossakin vaiheessa tarjoilija ymmärsi yskän ja jätti minut omine mietteineni rauhaan. Valita pitäisi, mutta mitäpä sitä valitsisi? Tuntui siltä, että koko elämä oli ollut yhtä valitsemista - väärin valintojen katkeamaton sarja.

Silloin sinä tulit luokseni ja kysyit, voisitko liittyä seuraan. En osannut kuin huitaista kädellä, minkä tulkitsit kai suostumukseksi. Ja niin sinä istuit minua vastapäätä – tuntematon mies. Mitäpä sinä olet hommailemassa, kysyit hiljaisuuden päästä. En tiedä mitä halusit kuulla. Mietin, että ehkä joitain latteuksia viimeaikaisista projekteista tai siitä, koska loma koittaa. Mutta minä en ollut sillä tuulella, että olisin viitsinyt puhua lämpimikseni. Siksi sanoin yskantaan: Koko ikäni olen ollut yhtä etsimässä.

Sinä annoit hiljaisuuden jatkua. Katseesi kehotti kuitenkin kertomaan lisää ja minä kerroin. Kerroin lapsuuteni harrastuksista ja haaveista. Kerroin urasuunnitelmista ja kerroin niistä projekteistakin, kerroin opiskelusta ja siitä, miten maailmaa oli parannettu pikku tunneille, kunnes ensimmäinen oravanpyörä oli ottanut pauloihinsa ja parantanut minut tuosta taudista. Puhelin nuoruden rakkauksistani ja avioliitoistani. Elämäni naisista, jotka joko minä olin jättänyt tai olivat jättäneet minut. Kaiken tuon sinä kuuntelit hiljaa. Kaikki nämä vuodet minä olen ollut kuitenkin vain yhtä etsimässä, minä jatkoin. Paljon minä olen halunnut, mutta yhtä minä olen etsinyt. Tragiikka on siinä, että sitä yhtä minä en ole löytänyt.

Sinä et sanonut mitään. Aivan kuin kaikki mitä sanoin olisi ollut mitä luonnollisinta puhetta. Annoit vain hiljaisuuden jatkua, mutta minä en kestänyt sitä. Jotakin minun piti sanoa, vaikka mitään järkevää ei tullut mieleeni. Siksi huomasin toistavani jotenkin tilanteeseen sopimattomasti, että mitäpä sinä sitten hommailet. Siitä meidän ystävyysimme alkoi, siitä kömpelöstä kysymyksestä.

Sinä olit jotenkin huojentuneen näköinen katsoessasi minua kysymykseni jälkeen. Katselit minua ja annoit hiljaisuuden hengittää syvään ja rauhallisesti. Aivan kuin kaikki kiire olisi nyt ohi. Minäkin olen ollut yhtä etsimässä, sinä sanoit. Otit leipää, mursit siitä palan ja tarjosit minulle. ■

LUTERILAISUUDEN MYYTIT MURTOON

✍ ESKO MURTO

Kaikkihan tietävät mitä luterilaisuus on – tai ainakin luulevat tietävänsä. Mikä on totta ja mikä tarua, kun yleisen käsityksen myytit pannaan testiin?

Myytti #1: Luterilaisen käsityksen mukaan maailma ja maalliset ilot ovat vähäpätöisiä ja vältettäviä asioita, joihin todellisen uskovan ei tule kiinnittää huomiota. Verratkaa vaikka synkkää luterilaisuutta Etelä-Euroopan iloiseen katolisuuteen!

Vastaus: Luterilainen uskonkäsitys ei näe ”normaalia elämää” iloineen (ja suruineen!) pahana ja vältettävänä asiana, pikemminkin täysin päinvastoin. Se on Jumalan luomaa, ja siksi arvokasta ja hyvää. Historiallisesti luterilaisuus onkin korostanut usein muita kristillisiä kirkkoja enemmän arkielämän ja ”luomisen lahjojen” (ruoka, juoma, musiikki, pelit ja leikit, kulttuuri yms.) arvoa osana Jumalan huolenpitoa.

Päätös: Tarua. Käsitys ”synkästä luterilaisuudesta” voi perustua joko väärinymmärrettyyn syntikäsitukseen tai kansallisista ja kulttuurillisista syistä johtuvaan suomalaisen vakavamielisyyteen – ei niinkään uskonnosta kumpuavaan elämänvastaisuuteen. Luterilaiset ihmiset ja yhteisöt voivat toki olla synkkiä, mutta luterilainen usko ei siihen erityisesti ohjaa.

Myytti #2: Luterilaisen käsityksen mukaan kristinuskossa on tärkeintä kymmenen käskyn noudattaminen ja ”kunnan ihmisenä” eläminen – näin toimivat pääsevät kuoltuaan taivaan iloon.

Vastaus: Luterilainen uskonpuhdistus lähti liikkeelle aivan päinvastaisesta ajatuksesta. Omantuntonsa kanssa painiskellut Martti Luther ajautui epätoivoon ymmärtäessään, ettei ikinä kykene täydellisesti noudattamaan Jumalan käskyjä. Luther ymmärsi myös, että kristinuskon sanomana ei ole se, mitä me teemme, vaan se, mitä Kristus on tehnyt ja tekee. Luterilainen iskulause: ”Yksin uskosta, yksin armosta, yksin Kristuksen tähden!” tarkoittaa sitä, että ihmisen tekemiset tai tekemättä jättämiset eivät lopulta määritä sitä, mitä me olemme Jumalan edessä, vaan sen määrittää Jumalan armo Kristuksessa. Ratkaisevaa ei tämän jälkeen enää ole se, kuinka hyvin pystyy noudattamaan käskyjä, vaan se, että Kristus armahtaa.

Päätös: Täysin tarunkerrontaa. Hyvää pitää toki tehdä ja pahaa välttää, koska sillä tavoin toiset ihmiset ja oma itse voivat paremmin.

Myytti #3: Martti Lutherin suuri oivallus oli se, että tulee rohkeasti seurata sitä, minkä oikeaksi kokee. Luterilainen usko on ennen muuta yksityisasia, jossa jokainen valitsee oman tiensä. Kirkossa ei tarvitse käydä kun näitä asioita voi jokainen tuumia ihan itsekseenkin.

Vastaus: Se rohkeus, joka sai Lutherin nousemaan aikansa kirkon johtoa vastaan, ei kummunnut omantunnonvapauden ihanteesta, vaan luottamuksesta Raamattuun. Luterilaisessa uskossa puhutaankin ”Jumalan sanaan sidotusta omastatunnosta”. Ihminen ei ole itse oman uskonsa seppä, vaan vastaanottaja Jumalan sanalle. Mielipiteet, jotka perustuvat vain ihmisen itsensä mielitekoihin ja aavisteluihin saavat toki olla ja elää – onhan maassa uskonnonvapaus. Kirkollisessa elämässä ei kuitenkaan ole kyse yksilöiden sooloilusta, vaan yhteiseen uskoon liittymisestä ja siinä iloitsemisesta. Kristillinen usko kutsuu ja ohjaa seurakuntaelämään, osin se myös suorastaan vaatii sitä. Luterilaisen käsityksen mukaan ihmisen usko ei kumpua hänen oman tahtonsa voimasta tai mielikuvituksensa luovuudesta, vaan todellisen kristillisen vakaumuksen takana on aina jokin ihmisen ulkopuolelta tuleva ”hyvä vaikutus” – Jumalan sana. Seurakunnan keskellä toimitetut pyhät toimitukset eli sakramentit ovat tämän Jumalan sanan näkyvä muoto.

Päätös: Tarua taaskin. Luterilainen oppi korostaa uskon omakohtaisuutta, mutta ei kannusta yksilökeskeiseen ”yksinuskomiseen”.

Myytti #4: Luterilainen käsitys Jumalan armosta tarkoittaa sitä, että Jumala ymmärtää ihmisten heikkouksia ja vajavuuksia, ja ei sen tähden ole epärealistisen ankara. Kaikki me joskus mokaamme – turha siitä on pelihousujaan repiä sen paremmin ihmisen kuin Jumalankaan. Tämä on armoa.

Vastaus: ”Halvaksi armoksi” kutsutaan ajatusta, jossa synti ja syyllisyys sivuutetaan lakaisemalla ne inhimillisen heikkouden maton alle. Se, mikä tuntuu sopivan suurpiirteiseltä ihmisten kesken, ei kuitenkaan toimi Jumalan kanssa. Täydellinen ja pyhä Jumala vaatii täydellistä ja pyhää elämää luoduiltaan. Valitettavasti emme tähän pysty – ja kyllä Jumalakin sen tajuaa. Kristinuskon vastaus ihmisen riittämättömyyteen löytyy Kristuksesta. Koska oikeudenmukainen Jumala ei voi painaa villaisella kaikkea sitä pahaa, jonka ihmiset toisilleen tekevät, oli Jeesuksen tultava ihmiseksi, oltava hyvä ja kuuliainen ihminen ja lopuksi kärsittävä ilman omaa syytään, si-

Heinola:

Sunnuntaina klo 15. Pääsinniemen rukoushuoneella, Jousantie. 13.9

Helsinki: Markus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11. Annankatu 7.

Hämeenlinna: Matteus-yhteisö

Joka suunnuntai klo 11. Tykistötie 13.

Iisalmi

Sunnuntaisin klo 17. Satamakatu 5.
13.9., 4.10., 11.10., 25.10.

Imatra:

Sunnuntaisin klo 15. Teppanalan rukoushuoneella.
13.9., 11.10., 8.11., 13.12.

Joensuu: Nehemia-yhteisö

Sunnuntaisin klo 11. Tikkamäentie 8.
6.9., 13.9., 20.9., 4.10., 11.10. 18.10., 1.11.

Jyväskylä:

Sunnuntaisin klo 17. Ilmarisenkatu 18.
30.8. 13.9., 27.9., 11.10., 25.10., 8.11.

Kajaani: Filippus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 17. Väinämöisenkatu 13.

Kerava:

Sunnuntaisin klo 17
30.8., 13.9., 27.9., 11.10., 25.10., 8.11.

Kokkola:

Sunnuntaisin klo 17. Teollisuuskatu 1.
13.9., 27.9., 11.10., 25.10., 8.11.

Kouvola: Paulus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11. Väinöläntie 21.

Kuopio: Pietari-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11. Saastamoisenkatu 10.

Lahti: Samuel-yhteisö

Sunnuntaisin klo 10. Uudenmaankatu 14.
30.8., 13.9., 27.9., 11.10., 25.10., 8.11.

Mikkeli: Tiitus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 17. Rouhialankatu 2.

Oulu: Timoteus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 10:30. Tuulimyllynkatu 18.

Pori: Sakkeus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11. Karhunkatu 13.

Seinäjäki: Luukas-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11. Kauppaneliö 13 as. 3.

Tampere: Johannes-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11. Ilomäentie 5.

jaiskärsijänä, rangaistus kaikista ihmisten synneistä. Jeesuksessa Jumala itse teki sen, mihin ihmiset eivät silloin kyenneet, eivätkä vielääkään kykene.

Päätös: Tappavan tylsää tarua. Pelkkä ”ei se mitään” on aneeminen luonnehdinta kristillisen uskon keskeisimmästä asiasta. ”Halvan armon” sijasta luterilainen usko tarttuu ”kalliiseen armoon”. Se ei maksa meille mitään, mutta Jeesukselle se maksoi kaiken.

Myytti #5: Suomen evankelis-luterilainen kirkko ylläpitää aikansa elänyttä, tylsää tapakulttuuria ja muuta yhteiskuntaa kaksikymmentä vuotta jäljessä seuraavaa sovinaisuutta. Kirkon on tullut aika muuttua tai haipua pois.

Vastaus: Kirkko, joka alati moniarvoistuvassa yhteiskunnassa yhä yrittää sulkea kaikki kansalaiset sisäänsä,

on tuomittu epäonnistumaan. Voidakseen säilyä aidosti kiinnostavana vaihtoehtona, minkä tahansa uskonnollisen yhteisön on keskityttävä jäsenten haalimisen/säilyttämisen ja yhteiskunnallisen asemansa pönkittämisen sijasta sanoman rohkeaan esillä pitämiseen. Kansankirkko ei edes odota, että sen jäsenistö uskoisi kirkon sanomaa tai osallistuisi kirkon toimintaan. Suomen evankelis-luterilainen kirkko markkinoi itseään hyvän tekeväisyysjärjestönä, jolle maksettujen verojen voimalla tuetaan kulttuurihistoriallista säilytystyötä, kehitysapua ja diakoniatyötä. Kuitenkin Suomessa on lukuisia samaa työtä tekeviä järjestöjä ilman uskonnollisia kytköksiä.

Päätös: Totta se on. Onneksi luterilaista uskoa ja seurakuntaelämää voi elää toisinkin. Tällä aukeamalla näet sen vaihtoehdon, jonka me tarjoamme. ■

Pyhäkön Lamppu

Päätoimittaja: Juhana Pohjola
Toimitussihteeri: Esko Murto
Tilaukset: 050-5225855
eeva.pitkaranta@luthersaatio.fi

Taitto: Forceimage Ay. (www.forceimage.com)
Paino: Myllypaino Oy
ISSN 1457-9901
Nordea 101230-209260

ARMOA JA AVIOPARITYÖTÄ

✍️ 📷 Esko Murto

Eräänä päivänä Jaana Rechartt heräsi huomamaan, että oli pyytänyt esirukouksia kaikille muille läheisilleen paitsi aviomiehelleen. Lastenkasvatus ja perheen vaikeudet olivat tehneet Jaanalle lapsuuden uskon uudelleen tärkeäksi, mutta Martti ei tätä uskoa jakanut. Mutta esirukoukset kuultiin.

Usko Kristukseen ja into parisuhdetyöhön tulivat Martti Recharttin elämään saman prosessin tuloksena. Kriisiytyminen parisuh-teessa ja perhe-elämässä veivät tilanteeseen, jossa ratkaisut tuntuivat olevan lopussa.

– ”Mä olen kiel-tänyt sut, mut nyt mä tarvitsen sua”, omien keinojensa riittämättömyy-teen tuskastu-nut Martti huusi rukouksessa.

Alkoi kehitys, jonka tuloksena Jumalan huolen-pito ja Kristuksen armo aukesivat Martille. Samalla pariskunta ja per-he Rechartt löysivät uuden tien eteenpäin. Sen myö-tä Martin ja Jaanan sieluun syttyi halu auttaa muitakin pariskuntia parisuhteen hoitamisessa. Mahdollisuudet siihen tarjoutuivat vapaaehtoistyön kautta NMKY:n avioparikursseilla.

Mistä aineksista syntyy hyvä parisuhde? Silmää räpäyt-tämättä Martti kykenee luettelemaan kolme pääasiata:

- Pariskunnalla pitää olla yhteistä, jakamatonta aikaa. Sellaista, johon kukaan muu ei tule osingoille.
- Tärkeysjärjestyksen täytyy olla sellainen, että Jumalan jälkeen kakkosena on aina oma puoliso, Martti painot-taa kotiinpäin vetämisen merkitystä.
- Jos jotakuta on pakko loukata, niin aina mieluummin joku muu, kuin oma puoliso.

Kolmantena asiana Martti listaa irrottautumisen lapsuu-den perheestä. ”Mies luopukoon isästänsä ja äidistänsä

ja liittyköön vaimoonsa, ja he tulevat yhdeksi lihaksi.” (1. Moos. 2: 24)

– Itse en ollut riittävästi itsenäistynyt lapsuudenko-distani, Martti tunnustaa parisuhteen kriisivaihetta muistellessaan.

Kristillinen usko tuo oman lisänsä parisuhteen lujuuteen.

– Saarnaajan kir-jassa sanotaan: ”kolmisäikeinen lanka ei helposti katkea”. Kun Ju-mala on mukana avioliitossa, pysyy se helpommin eh-jänä, Jaana toteaa.

– Raamatun malli parisuhteelle on keskinäisen palve-lun, uskollisuuden ja yhteen ihmi-seen sitoutumi-sen malli, Martti summaa.

Huonot kokemukset paikallisseurakunnan avioliittotyön hengellisestä ohuudesta saivat Recharttit miettimään vaihtoehtoja. Martti muisti Juhana Pohjolan televisio-haastattelun ja lähti vierailulle Markus-yhteisön mes-suun. Jo ensimmäisen kymmenen minuutin aikana tuli tunne: ”tämä on meidän paikkamme”. Jaana oli etsinyt hengellistä kotia jo pitempään.

– Kaipasin seurakuntaa, jossa saarna ei olisi kuin lyhkäi-nen juhlapuhe vailla varsinaista sisältöä.

– Olin ystäväieni kanssa käynyt vapaaseurakuntien tilai-suuksissa, mutta siellä en koskaan oikein tiennyt miten päin olla. Käteen jäi lähinnä kiusaantunut olo, Jaana muistelee.

– Markus-yhteisössä minuun teki vaikutuksen muun muassa väkevä virrenveisuu. Tunsin samoin kuin Masa: tämä on meidän paikkamme. ■